

BIJVANGST

© goos van nimwegen
omslagontwerp: mapajandesign
omslagillustratie: pixarno/fotolia
ISBN: 978 94 021 0822 4

Niets in deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

BIJVANGST

Goos van Nimwegen

voor M

EEN

1

Zijn lichaam reageerde het eerst.

Heftig.

Zijn maaginhoud werd zo krachtig omhooggestuwd dat hij hem maar met moeite binnen kon houden.

Pas toen hij een deur verderop voluit had gebraakt, wat water had gedronken en zijn hoofd onder de kraan gehouden, waagde Daan Dorgelo het erop terug te gaan en opnieuw in de badkamer binnen te kijken.

Die bood een afschuwelijke aanblik.

Friso Feitsma was drie centimeter boven zijn neuswortel midden in het voorhoofd geschoten.

Aan de voorkant viel het nog wel mee. Daar was alleen maar een klein rond gat te zien. Aan de achterzijde echter, waar de kogel was uitgetreden, was de ravage enorm. Rondspattend bloed en hersenweefsel hadden een aureool van vernietiging achtergelaten op de witmarmeren tegels achter zijn hoofd.

Raquel Kikawa was van opzij in haar hals geraakt. Het voorste gedeelte daarvan was weggeslagen. Haar met wijd uitstaand pikzwart kroeshaar omkranste hoofd was daardoor naar voren gezakt tot vlak boven haar door de opwaartse druk van het water omhoog gestuwde borsten.

Daan Dorgelo vloekte zacht en keek opzij naar zijn collega Frans van Reewijk van de Technische Recherche.

"De deur zat op slot," zei hij. "De moordenaar had dus een sleutel."

"Een keycard," zei Van Reewijk. "Ze hebben hier van die plastic kaarten."

Raquel en Friso zaten tegenover elkaar in de ruime jacuzzi. Friso

met zijn benen wijd en languit en Raquel met de hare opgetrokken daartussen, de knieën kuis tegen elkaar.

Dat het om Friso Feitsma ging bleek pas even later toen Dorgelo zijn kleren doorzocht.

In de binnenzak van zijn colbert trof hij een portefeuille aan. Daarin zaten zijn rijbewijs, paspoort en autopapieren. Friso Feitsma was van 1964, zag hij. Hij reed een Mini Cooper uit 2002. Op zijn groene kaart stond zijn adres. Hij woonde wonderlijk genoeg vlakbij, vrijwel om de hoek op de Bloemgracht.

In een ander vakje zat een stapeltje plastic kaarten: een bankpas, een creditcard, een museumjaarkaart en onderop een perskaart. Feitsma was dus journalist, bij De Dag nog wel. Daan Dorgelo dacht aan de chique ochtendkrant en nam aan dat ze daar vanaf vandaag waarschijnlijk niet zo blij met hem zouden zijn.

Hij zocht verder.

In het borstzakje van het colbert zaten een benzinebon en een rekening van een Haags restaurant. Beide gedateerd op dinsdag anderhalve week geleden. In de zijzakken zaten zijn huis- en autosleutels en een iPhone en in zijn broekzak wat los geld en een in vieren opgevouwen biljet van 20 euro. Verder niets. Ook geen agenda, althans geen fysieke.

Raquel Kikawa had evenmin een agenda. Haar mobiele telefoon was een BlackBerry. Hij zat in een bij haar kleding passende zwartleren handtas.

Raquel Kikawa was Afrikaanse.

Dat ze escortgirl was had Dorgelo al vermoed toen hij naast haar make-up spullen een kleine sortering erotische attributen in de tas aantrof. Het stond echter niet in haar paspoort, dat alleen maar vertelde dat ze vierentwintig was en uit Kenia kwam. Ze had een Visa creditcard, een pasje van de Rabobank en een Keniaans rijbewijs, maar daar was verder ook niets aan te zien.

De visitekaartjes waarop hij stuitte gaven echter wél uitsluitel over haar beroep. Ze lieten haar uit ebbenhout gesneden hoofd zien en vermeldten haar naam, 06-nummer en de belofte van exquise exotische sex. Haar adres kon hij nergens vinden. In een binnenvakje van haar tas zat een sleutelbos met daaraan een huissleutel en een autosleutel met het logo van Citroën.

Toen hun leven aan een gewelddadig einde kwam had de

badkraan nog aan gestaan. Hun moordenaar had het kennelijk niet nodig gevonden hem dicht te draaien.

Toen het bad overliep was het water onder de deur door de kamervloer opgestroomd. Daarna was het nog een kwestie van tijd geweest voordat het uiteindelijk door de vloer op de onderliggende etage doorgedrongen was.

Daar was het door andere hotelgasten opgemerkt.

Het moest alles bij elkaar even hebben geduurd want het water in het overlopende bad was toen Daan Dorgelo aankwam lichtroze gekleurd terwijl het aanvankelijk donkerrood moest zijn geweest.

Op de rand van de jacuzzi zag hij een koeler met een ontkurkte, nog bijna volle fles champagne. Daar stond ook een glas. Een tweede was op de bodem van het bad terecht gekomen, vlak bij Friso Feitsma's rechterhand.

Naast de koeler lagen zeven driehoekjes toast op een zilveren schaal met ernaast een bijpassend hoger bakje met een deksel waarin zo'n uitsparing voor een lepeltje zat. Het lepeltje zelf lag op de vloer voor het bad.

"Champagne met kaviaar," zei Daan Dorgelo tegen niemand in het bijzonder.

Hij keek op zijn horloge en zag dat het inmiddels kwart over elf was. Hij vroeg zich af hoe laat de twee waren vermoord.

Er moest een geluiddemper zijn gebruikt, want hij had begrepen dat niemand in het hotel schoten had gehoord. Het was de lekkage die uiteindelijk tot de ontdekking had geleid. En dan was het ook nog eens zo dat het echtpaar daar beneden die pas bij hun thuiskomst, rond half elf, had geconstateerd. Was het een uur daarvoor geweest? Of maar een half, of twee? Hoe lang doet water erover om door een vloer heen te lekken?

Daan Dorgelo haalde zijn schouders op en keek om zich heen.

Het zag er allemaal chic uit, constateerde hij. Haarlemmerhof was overduidelijk een duur hotel. Een trendy hotel ook. Dat had hij bij binnenkomst in de lobby al gezien.

De architect was erin geslaagd met respect voor het authentieke karakter een eenheid te maken van de twee aan elkaar gekoppelde zeventiende-eeuwse grachtenhuizen waaruit het bestond. Origineel hout- en stucwerk waren op listige wijze gecombineerd met roestvrij staal, licht essenhout en een blauwgrijze hoogpolige vloerbedekking. Halogeenverlichting en spiegels completeerden

het geheel op feestelijke wijze.

In de hotelkamer hadden dezelfde ingrediënten tot een frisogend geheel geleid. De lichtgrijze gordijnen, beddensprei en stoffering van het meubilair deden daar nog eens een schepje bovenop. De badkamer was betegeld met nauwelijks geaderd marmer en het sanitair had de delicate glans en kleur van ivoor.

Het was, vond Daan Dorgelo, geen decor voor zo'n gruwelijke dubbele moord.

Hij begaf zich naar de hotelreceptie om te informeren naar de beveiligingscamera's.

Het antwoord was simpel: die waren er niet.

"Het is een klein en informeel hotel meneer," zei de receptionist ter verklaring. "Zestien kamers maar. Dan is al die poespas niet echt nodig. De meeste gasten houden er trouwens niet van als ze constant in de gaten worden gehouden."

Friso Feitsma, hoorde hij, had die avond om kwart voor acht telefonisch gereserveerd en zich een klein uur later bij de receptie gemeld.

Ongeveer een kwartier nadat hij had ingecheckt was hij beneden weer in de lobby verschenen om de zwarte vrouw af te halen die zich bij de balie voor hem had gemeld. Hij had de gelegenheid te baat genomen om de champagne en de kaviaar te bestellen die op de plaats delict waren aangetroffen.

"Ik herinner me haar omdat ze buitengewoon mooi was," zei de receptionist.

Een antwoord op de vraag of één van beide gasten bagage bij zich had gehad kon hij niet met zekerheid geven.

"Geen koffers voor zover ik mij herinner," zei hij nadat hij even had nagedacht.

Hij toonde zich verbaasd toen Daan Dorgelo hem vervolgens vroeg of het hotel wel vaker gelegenheid bood voor prostitutie en verontwaardigd toen zijn ontkennende antwoord hem op de kwalificatie 'wereldvreemd' kwam te staan.

Later op de avond waren er nog meer mensen binnengelopen. Wie dat precies waren geweest kon hij echter ook niet zeggen. Als verklaring van die onvolledigheid wees hij naar de doorloop achter hem die uitzicht bood op een werkruimte achter een bar.

"Daar hebben de hele avond door mensen gezeten," zei hij, "en

daar heb ik af en toe een drankje voor ingeschoonken.”

De champagne was tien minuten nadat hij besteld was op de kamer afgeleverd door zijn negentienjarige assistent die door Daan Dorgelo in de categorie puistenkoppen werd ingedeeld, student was aan de Hogere Hotelschool en stage liep in het hotel.

Op de vraag of Feitsma en Kikawa nog in de kleren waren toen hij bij ze aanklopte zei hij dat van hem niet te weten omdat hij waarschijnlijk in de badkamer was. Kikawa had haar zwartlederen minijurk in ieder geval nog aangehad toen ze de bestelling aannam en hem ervoor bedankte.

"Sprak ze Engels?"

"Nee, Nederlands."

"Nederlands?" herhaalde Daan Dorgelo verbaasd. "Weet je dat zeker?"

"Feitsma's keycard, of hoe je zo'n ding ook noemt, hebben jullie die eigenlijk gevonden?" vroeg hij, terug in de hotelkamer, aan Van Reewijk.

"Die zat in zijn broekzak."

"Wat betekent dat?"

"Dat de moordenaar een eigen kaart had, denk ik."

"Iemand van het personeel dus."

"Dat lijkt erop, maar het hóeft niet per se zo te zijn. Het kan natuurlijk ook iemand zijn geweest die al binnen was of die ze zelf binnen hebben geláten."

"Iemand anders? Voor een triootje, bedoel je dat?"

Van Reewijk haalde zijn schouders op.

"Ik heb niet zoveel verstand van triootjes, maar volgens mij is dat meestal een man met twee vrouwen."

"Dus het was een vrouw?"

"Hoe moet ik dat nou weten."

Van Reewijk keek geïrriteerd en Daan Dorgelo besloot van het onderwerp af te stappen.

"En geld?" vroeg hij. "Hebben jullie geld gevonden? Een flink bedrag, bedoel ik, want ik kan me niet voorstellen dat Feitsma bij haar kon pinnen."

Van Reewijk schudde zijn hoofd.

Daan Dorgelo keek even in gedachten naar Raquel Kikawa.

"Wat zou zo'n meid eigenlijk kosten?" vroeg hij.

"Dat hangt van de service af," antwoordde zijn collega. "Zo te zien waren ze van plan ruim de tijd te nemen. Misschien wel de hele nacht. Ik weet het niet, maar het zou me niet verbazen als dat zeven-, achthonderd euro kost."

Ze stonden samen in gedachten even naar Raquel Kikawa te kijken en Daan Dorgelo dacht aan haar dure kleding.

"Op z'n minst," zei hij.

Hij wendde zich af van het deprimerende tafereel en keek even naar de bedrijvigheid om hem heen. Hij kwam tot de conclusie dat hij alleen maar in de weg liep.

Enigzins overbodig vroeg hij Van Reewijk niet te vergeten Friso Feitsma's en Raquel Kikawa's mobiele telefoons te onderzoeken en bij hun maatschappij gesprekslijsten op te vragen. Het kwam hem opnieuw op een geërgerde blik te staan.

Vervolgens instrueerde hij zijn vier aanwezige assistenten.

Drie van hen zouden het personeel en de gasten van het hotel ondervragen. Aan de vierde gaf hij opdracht te gaan kijken of Raquel Kikawa's Citroën en Friso Feitsma's Mini Cooper ergens in de buurt geparkeerd stonden.

Hij keek op zijn horloge. Het was, zag hij, inmiddels kwart over twaalf. Zaterdagmorgen dus eigenlijk al.

Raquel Kikawa's adres had hij niet. Daar zou hij later via haar provider achter moeten komen. Hij nam vooralsnog aan dat ze single was en geen familie in Nederland had. Als dat niet zo was zou dat later wel blijken en anders konden ze eventueel in Kenia naspeuringen naar haar familie doen.

Friso Feitsma had echter vlakbij gewoond. Aan zijn huisnummer te zien in een in appartementen opgesplitst grachtenhuis. Hij besloot allereerst daar maar eens te gaan kijken.

Toen hij buiten kwam regende het.

Er had zich niettemin een klein groepje ramptoeristen op de stoep verzameld. Buurtbewoners, dacht hij, en een paar late wandelaars misschien. Vanonder hun papaplu's hielden ze de voordeur in de gaten en becommentarieerden onderling iedereen die naar binnen ging of naar buiten kwam.

Daan Dorgelo vroeg zich af wie het treurigst waren, hoerenlopers of dit slag mensen.

2

Ruim tien minuten later wist Daan Dorgelo dat Friso Feitsma had samengewoond. Op Bloemgracht 72d stonden twee namen: Wester en Feitsma, met een slash ertussen. Samengewoond met een vrouw nam hij, gezien het tafereel dat hij zojuist achter zich had gelaten, aan.

Dat klopte.

Ze deed hem pas open nadat hij via de intercom nadrukkelijk gemeld had dat hij van de politie was en de mededeling dat het dringend was tot tweemaal toe had herhaald.

Ze stond hem boven aan de derde trap op te wachten en liet hem binnen in een ruim zolderappartement waarvan de spaarzame moderne inrichting hem beviel.

Ze was mooi, constateerde Daan Dorgelo.

Ze had breeduitstaand halflang fijn kroezend lichtblond haar, opvallend blauwe, enigzins wijd uit elkaar staande ogen, en nogal uitgesproken jukbeenderen met sproeten erop. Hij kon niet nalaten zijn blik even langs haar lijf te laten gaan en vroeg zich af wat Friso Feitsma in hemelsnaam bij een hoer te zoeken had gehad.

Ze leek zijn inspectie niet op te merken en bood hem geen stoel aan. Haar afwerende blik vertelde dat ze hem het liefst zo snel mogelijk weer zag vertrekken.

"En?" vroeg ze bits. "Het is midden in de nacht. Wat is er aan de hand?"

"U bent mevrouw Wester?"

"Ja, Maartje Wester."

"Uw man," begon hij aarzelend.

"Ik heb geen man."

"Uw vriend dan?"

"Wat is er met mijn vriend?"

"Weet U waar hij vanavond was?"

"In Den Haag, voor zover ik weet. Het is vrijdag, dus hij zal wel weer tot een uur of elf in Nieuwspoort hebben rondgehangen."

Ze keek op haar horloge.

"Half één," vervolgde ze. "Hij had inmiddels al thuis moeten zijn. Is er iets met hem gebeurd?"

"Het spijt me," zei Daan Dorgelo.

"Wat spijt U? Wat is er aan de hand? Heeft hij een ongeluk gehad?"

Daan Dorgelo knikte.

"Hij heeft toch niet weer met een dronken kop achter het stuur gezeten, hè?"

De reactie was even fel als onverwacht.

Daan Dorgelo schudde verbaasd zijn hoofd en moest aan de nauwelijks aangeraakte fles champagne denken.

"Nee," zei hij. "Maar hij heeft wel een ongeluk gehad. Ik ben bang dat Uw vriend dood is, mevrouw Wester."

Ze keek hem even sprakeloos aan. Toen liep ze naar een stoel en ging zitten.

"Dood?" vroeg ze. En daarna, meer constaterend, alsof portee van de woorden tot haar begon door te dringen: "Dood, zegt U."

Daan Dorgelo knikte nog een keer en bedacht hoe hij verder zou gaan. Of hij wel verder zou gaan.

Hij schraapte zijn keel om het woord weer te nemen, maar zij was hem voor.

"Wat is er gebeurd?"

"Het spijt me," zei hij. "schrikt U alstublieft niet, maar het is echt heel erg onaangenaam."

Hij keek naar haar gespannen gezicht en ging door.

"Uw vriend is vermoord. Doodgeschoten."

"Wat zegt U? Vermoord? Maar dat is idioot. Doodgeschoten nog wel! Wat een onzin! Door wie in godsnaam?"

Daan Dorgelo haalde zijn schouders op.

"Dat weet ik niet."

Maartje Wester staarde hem verdwaasd aan.

"Vermoord," zei ze nog een keer. "Waar is dat in hemelsnaam gebeurd? Toch niet in Den Haag?"

Daan Dorgelo schudde zijn hoofd.

"Het is hier in Amsterdam gebeurd, in een hotel, hier vlakbij op

de Keizersgracht."

Ze keek hem even schattend aan.

"Een hotel?" zei ze. "Wat nou: een hotel? Welk hotel dan? Wat moest hij in een hotel?"

Daan Dorgelo zuchtte.

Hij was bang dat de mededeling hoe het gebeurd was wel eens even hard zou kunnen aankomen als het feit van de moord zelf.

"Ik zal het maar zeggen," zei hij. "Anders leest U het vanavond in de krant. Hij was daar samen met een prostituee. Zij is ook vermoord."

Zij leek even tijd nodig te hebben om zijn antwoord tot zich door te laten dringen. Dat duurde maar kort.

"Met een hoer," barstte ze woedend uit. "Hoe haalt hij het in z'n kop. Met een hoer, verdommenogaantoe! Wat een ontzettende klootzak."

Daan Dorgelo zag de furie in haar ogen en deed er het zwijgen toe. Toen hij even later aanstalten maakte het woord weer te nemen hief ze bezwerend haar hand.

"Bespaar me de smerige details," zei ze bits.

Hij had haar nog gevraagd wie er verder gewaarschuwd moest worden en ze had hem het telefoonnummer van Friso Feitsma's ouders gegeven.

Aan steun van slachtofferhulp of het troostend gezelschap van een vriendin of familielid zei ze geen behoefte te hebben en hij nam voetstoots van haar aan dat ze het die nacht inderdaad ook wel alléén zou rooien.

Toen Daan Dorgelo wegging had Maartje Wester tot zijn verbazing nog geen traan gelaten en hij vroeg zich inmiddels af of er die nacht überhaupt nog wel één zou vloeien.

Onderweg naar het bureau speelde hij in gedachten even met de mogelijkheid dat Feitsma's vriendin zelf de hand in de dubbele moord had gehad. Dat ze geweten had van zijn seksuele uitpattingen en hem die betaald had gezet. Ze was heetgebakerd, dat was overduidelijk, en ze leek hem efficiënt en doortastend. Maar zou ze ook efficiënt en doortastend genoeg zijn voor zo'n gruwelijke daad?

Het leek hem onwaarschijnlijk en, als je je realiseerde hoeveel problemen de uitvoering met zich meebracht, zelfs volstrekt

onzinnig. Ze zou een pistool met geluiddemper en kogels moeten hebben aangeschaft, ongezien het hotel en, bovendien zonder keycard, de kamer binnen zijn geraakt. Maar wat waarschijnlijk nog het grootste probleem was: ze zou moeten hebben geweten in welk hotel, in welke kamer en vooral op welk moment precies haar partner zich daar met zijn gezelschap zou terugtrekken.

Het leek hem onbegonnen werk.

3

Toen Freek Groot Wassink over zijn glas naar Erica keek moest hij aan Nijmegen denken en hij wist direct waarom.

Tijdens zijn studietijd in die stad had hij twee jaar in een studentenhuus aan de Groesbeekseweg gewoond. De scepter werd daar namens de aan hem verwante huiseigenaar gezwaaid door Wouter Boswinkel die je met enige goede wil een laatbloeiër zou kunnen noemen omdat hij zo nodig nog sociologie moest gaan studeren, toen hij al tegen de dertig liep.

Wouter Boswinkel was een vroeg verzuurde potentiaat geweest die de nieuwe bewoners volstrekt eigenmachtig balloteerde en hen vervolgens een regime van strenge huisregels oplegde.

Hij had zich, zonder dat die meende daar ooit echt aanleiding voor te hebben gegeven, altijd zichtbaar aan Freek Groot Wassink geërgerd. Dusdanig geërgerd zelfs, dat die niet begreep waarom hij überhaupt ooit door hem als huisgenoot was geaccepteerd.

Van zijn ergernis had hij altijd slechts met chagrijnig gedrag en misprijzende blikken blijkgewen. Op één keer na tenminste. Dat was toen hij Freek 's morgens in het trappenhuis had opgewacht en hem een lange litanie van klachten had toegebeten die was geëindigd met de wonderlijke beschuldiging dat hij zijn kamerdeur te luidruchtig open zou doen.

"Dichtdoen, zul je bedoelen," had Freek hem dan ook verbeterd.

Wouter had zich zonder iets te zeggen naar zijn eigen kamerdeur omgedraaid en die op zo'n manier opengedaan dat de dagschoot even duidelijk hoorbaar tegen de slotplaat klikte.

"Nee, opendoen," had hij gerepliceerd en hij had het kunstje nog eens herhaald.

Freek was sprakeloos geweest en realiseerde zich dat de afkeer wel erg diep moest zitten als zelfs zo'n modale klik, die een etage

lager of hoger nauwelijks hoorbaar kon zijn, zoveel ergernis wekte. De herinnering aan het voorval dook ruim tien jaar later nog steeds af en toe op.

Zoals ook nu.

Erica had zojuist de woorden waarmee ze verslag deed van de handelwijze van haar baas op een moment eerder die dag, kracht bijgezet door tijdens het spreken, uit verontwaardiging over wat hij gezegd had, haar onderkaak dusdanig achterwaarts te positioneren, dat ze suggereerde een overbeet te hebben. Het was de grimas waarmee ze haar minachtende kwalificaties zo lang hij haar kende al had onderstreept en waaraan Freek tot dan toe eigenlijk nooit veel aandacht had besteed.

Nu echter veroorzaakte hij plotseling een golf van ergernis.

Hij leunde achterover en keek haar aan. Het was, realiseerde hij zich, een teken aan de wand als dergelijke futilliteiten irritatie gingen wekken.

"Is er iets?" vroeg ze.

"Nee hoor," antwoordde Freek en hij pakte de fles.

"Wil je nog wijn?"

Ze knikte.

Ze aten fazant met zuurkool bij Stempels in Haarlem en dronken er prijzige bourgogne bij. Het was vrijdagavond kwart over tien.

Erica van Gelder was een maand geleden dertig geworden en ze onderhielden inmiddels al twee jaar een latrelatie die, uitsluitend in de weekends, beurtelings in Amsterdam en Haarlem gepraktiseerd werd.

Ze werkte in Amsterdam bij een galerie vlakbij het Rijksmuseum die zich toelegde op Cobra en bewoonde in diezelfde stad een ruim appartement op het Java Eiland. Dat kon ze zich veroorloven omdat ze van huis uit geld had; haar vader was bankdirecteur en zij was zijn oogappel.

Erica had in Leiden filosofie gestudeerd maar niet goed geweten wat ze daar in de praktijk mee aan moest vangen. Wonderlijk genoeg had ze eerst een tijdje als pr-funktionaris gewerkt bij een fabrikant van kantoormeubilair. Haar latere overstap naar het galeriewezen had ze, hoewel het haar ook niet helemaal duidelijk was wat filosofie precies met Cobra uitstaande zou kunnen hebben, zoals ze dat formuleerde 'ervaren als thuiskomen'.

Dit weekend was het Freeks beurt geweest om te ontvangen en de maaltijd zou zoals te doen gebruikelijk gevolgd worden door een een paar afzakkertjes in Het Proeflokaal of De Uiver alvorens ze in zijn appartement op het Donkere Spaarne een week van onthouding zouden inhalen.

Zoëven had dat vooruitzicht hem nog aangestaan. Inmiddels was hij daar echter niet meer zo zeker van.

Hij keek nog eens tersluiks naar haar terwijl ze kauwde op het laatste stukje gevogelte.

Ze was mooi, heel erg mooi. Daar was hij zich ook na twee jaar nog terdege van bewust. Op zijn werk werd af en toe snerend en enigszins verlekkerd gesuggereerd dat hij haar ongetwijfeld met anderen zou moeten delen. Dat was niet zo, daar was hij eigenlijk wel zeker van. Maar die jennerige opmerkingen brachten hem altijd weer van zijn stuk.

Nu, vanavond, was hij er echter plotseling niet meer zo van overtuigd of hij het wel erg zou vinden als er echt kapers op de kust bleken te zijn.

Die gedachte overviel hem en maakte hem onzeker.

"Wat is er toch?" zei Erica weer.

Hij boog zich naar haar over.

"Ik geloof dat ik in je bloes wil graaien," zei hij manifest zijn lippen likkend. "Zullen we maar naar huis gaan, want dat vinden ze hier vast niet goed."

Freek Groot Wassink had zijn twijfels weer eens overschreeuwd.

Ze knikte opgelucht.

In bed had de malaise echter voortgeduurd en Erica had al snel in de gaten gehad dat hij zijn bijdrage slechts plichtmatig leverde.

"Als je liever wil gaan slapen moet je het zeggen, hoor," zei ze na vijf minuten om uit de impasse te geraken. Maar hij had zijn hoofd geschud en ze hadden samen geprobeerd er toch maar het beste van te maken.

Na afloop was er niet veel meer gezegd en hij had nog een tijd lang wakker gelegen terwijl ze naast hem zachtjes snurkte en zich regelmatig van haar ene op haar andere zij draaide.

De volgende morgen schaamde Freek zich voor zijn overtrokken ergernis en het daaruit voortvloeiende gestuntel in bed.

Hij kroop muisstil onder de dekens vandaan en douchte zich.

Daarna poetste hij zijn tanden en ging hij naar de keuken om maanzaadbolletjes af te bakken en twee eieren te koken. Buiten viel novemberregen.

Freek Groot Wassink was journalist.

Hij had in Nijmegen politicologie gedaan en was in 2002, precies een week voor de moord op Pim Fortuyn, afgestudeerd met een kritische en uiterst actuele scriptie over de invloed die de aanslagen van elf september van het jaar daarvoor hadden gehad op het politieke klimaat in Nederland. De studie was door zijn hoogleraar goed ontvangen en had hem een baan als wetenschappelijk medewerker op kunnen leveren als hij daarvoor zou hebben gekozen. Dat had hij echter niet.

Freek had eerder tijdens zijn studie stage gelopen bij het dagblad De Dag en dat was wederzijds zo goed bevallen dat hij banden was blijven onderhouden met Ab Vrielink, de toenmalige adjunct- en huidige hoofdredacteur.

Onder diens persoonlijke hoede had hij tijdens zijn stage in 1999 de miljarden verslindende angst voor de millenniumbug gecoverd. Ze waren tot de conclusie gekomen dat het allemaal weggegooid geld was geweest en hadden kort na de eeuwwisseling in de krant hun gelijk geclaimd maar niet gekregen ook al was er nergens in de wereld iets rampzaligs voorgevallen, zelfs niet in de meest achterlijke landen waar men uitsluitend met voorhistorische computersystemen werkte en waarschijnlijk niemand ooit van de elders noodzakelijk geachte preventieve maatregelen had gehoord, laat staan ze had getroffen.

In een hoofdredactioneel commentaar had De Dag tenslotte nog een parlementaire enquête geëist, maar vanwege de grote hoeveelheid boter die elk kamerlid in deze kwestie op het hoofd had gehad was er niemand warmgelopen voor het idee.

Freek had van zijn stage genoten en zijn sollicitatie bij de Dag in 2002 was een formaliteit geweest. Hij werkte inmiddels acht jaar bij de chique landelijke ochtendkrant die door sommigen liberaal en door anderen linksliberaal werd gevonden.

Dat hij journalist zou worden stond voor hemzelf trouwens in 1990 al vast. Hij was toen amper 12 jaar en had op school een nogal wijsneuzige spreekbeurt gehouden over Watergate, waarin hij en passant vermeld had dat hij journalist wilde worden van

tenminste het kaliber Bob Woodward of Carl Bernstein.

Zijn onderwijzer had hem aangemoedigd en dat was, met zijn heldere verstand, de belangrijkste reden dat hij, anders dan in zijn bescheiden Winterswijkse milieu gebruikelijk was, op het plaatselijke gymnasium terechtkwam en later zelfs in Nijmegen op de universiteit.

Zijn ouders hadden allebei betreurd dat hij daar niet iets degelijks als geneeskunde of rechten was gaan studeren, maar ze hadden uiteindelijk toch maar genoeg genomen met politicologie.

Van de journalistiek moesten ze zo mogelijk nog minder hebben, maar toen Freek vertelde dat hij voor De Dag zou gaan werken hadden ze zich ook daarin geschikt.

Toen hij in de slaapkamer terugkwam om te zien of Erica nog sliep stond ze, op een lichtblauw slipje na ongekleed, met haar hoofd door een kier in de vitrage gestoken, naar buiten te kijken. Met haar rechterhand hield ze de halfdoorzichtige stof kuis onder haar kin bijeen.

"Blijf even zo staan," zei hij, "dan ga ik naar buiten. Vanuit de tuin moet je er prachtig uitzien."

Ze draaide zich om en lachte dankbaar naar hem.

"Sorry voor vannacht," zei hij.

"Het hindert niet."

Ze keek hem onzeker aan en Freek voelde een golf van warmte door zijn lijf trekken.

"Wil je aan tafel ontbijten of in bed?" vroeg hij.

Erica haalde haar schouders op.

"Zeg jij maar wat je wil," antwoordde ze.

"Ik wil eigenlijk het liefst eerst met je vrijen, en als het even kan beter dan vannacht."

Ze keek hem even verward aan.

"Ik ook met jou," zei ze toen.

"Kom," zei hij terwijl hij het bed weer opensloeg.

"De Groot?"

"Nee, Groot zonder De en met Wassink erachter."

"Aan elkaar?"

"Nee los."

"Zo'n dubbele naam dus. Ben je van adel?"

"Nee, ik ben van de krant. De Dag."

"Ja, dat zei je al. Toevallig zeg."

"Hoe dat zo?"

Dat hij zeurde over zijn naam vond Freek nog daar aan toe, maar hij ergerde zich eraan dat de politieman hem direct was gaan tutoyeren en besloot daar dan ook niet aan mee te doen.

Hij had Dorgelo's mobiele nummer van een juffrouw van Pers en Voorlichting gekregen en nam, gezien het achtergrondgeraas, aan dat de man hem ergens langs een drukke weg te woord stond.

Freek had tot half tien met Erica het bed gedeeld. Daarna hadden ze samen gedoucht en langdurig met de krant ernaast ontbeten. Behoudens af en toe een kort commentaar op de berichtgeving was er niet veel gesproken. Maar het was geen onaangename stilte geweest. De sfeer was ontspannen en de irritaties van de avond ervoor leken vergeten. Zozeer vergeten zelfs dat de onwelkome opdracht de stemming niet opnieuw onder druk zette.

Die kwam om kwart over elf, toen Dick Straathof belde om roet in het eten te gooien.

Frees protesten hadden niet geholpen.

"Sorry hoor, maar het kan niet anders," kapte zijn collega het gejamaar af. "We hebben het vanmorgen al gemist en we komen mensen tekort. Het is maar een uurtje werk. Dus bel ze maar even en maak een bericht. En denk eraan hè: hoogstens 300 woorden. Als het iets is zetten we er maandag wel een ander op."

Het waren duidelijk de laatste woorden die aan de kwestie zouden worden besteed en Freek legde zich er dan ook maar bij neer. Hij beëindigde het telefoongesprek en keek teleurgesteld naar Erica.

"Kut," zei hij terwijl hij op het toestel wees. "Dat was die klote Straathof van de Nieuwsdienst. Er zijn twee mensen overhoop geschoten in een chic hotel in Amsterdam en ze willen dat ik er wat aan doe. Bij Stad en Reportage zijn ze allemaal bezig. Ik kan er niet onderuit. Je zult je een paar uurtjes alleen moeten vermaken. Vind je dat heel erg?"

Erica schudde haar hoofd.

"Ik loop intussen wel even naar de markt," zei ze toen Freek aanstalten maakte het nummer te bellen dat hij inmiddels op de website van de Amsterdamse politie had gevonden.

Ze trok haar jas aan en vertrok.

Van de voorlichtster had hij, tot zijn verbazing zonder enig probleem, het nummer van Daan Dorgelo losgekregen. Toen die zijn vraag beantwoordde waarom het dan wel toevallig was dat hij bij De Dag werkte, werd duidelijk waarom.

"Nou," zei Dorgelo, "één van die twee dode mensen van vannacht was een peperdure pikzwarte hoer, maar die andere was ook van De Dag."

"Wilt U dat nog een keer zeggen?"

"Die dode man was ook van De Dag, zei ik. Friso Feitsma heet hij. Die zul je dus wel kennen."

"Jezus!" zei Freek.

"Dus je kent hem?"

"Ja, natuurlijk. Wat is er verdomme gebeurd?"

"Iemand heeft een kogel door zijn kop geschoten toen hij met haar in een bubbelbad champagne lag te drinken."

"Een bubbelbad?" herhaalde Freek nogal onnozel en hij schaamde zich voor zijn reactie.

Friso Feitsma, dacht hij, hoe is het mogelijk?

Hij haalde zich zijn collega voor de geest.

Friso Feitsma zat op de parlementaire redactie. Daar hield hij zich bezig met Justitie en Binnenlandse Zaken. Bovendien schreef hij, samen met chef Parlement Koos van der Laaken, om de week een politieke column. Freek wist eigenlijk niet of Friso Feitsma

ook in Den Haag woonde. Hij vermoedde van wel, want op de redactie in Amsterdam zag je hem zelden.

Feitsma was ergens midden in de veertig. Een mooie, nog steeds jongensachtige kerel met een markante kop met lang sluik blond haar. Sportief ook en een beetje kakkineus eigenlijk. Wat had zo iemand in godsnaam bij een hoer te zoeken?

Dorgelo's beschrijving van de betreffende prostituee zou het antwoord op die vraag dichterbij gebracht hebben als Friso Feitsma vrijgezel was geweest of getrouwd met de een de een of andere slonzige muts, maar geen van beide was het geval. Freek wist wie zijn partner was en kon zich niet voorstellen dat hij die zelf zou willen inruilen voor een ander, ook al had die de kleur van pure chocola en was het maar voor een enkele avond.

Behoudens de naam van het hotel en het tijdstip van de dubbele moord, had Dorgelo eigenlijk niet veel meer te melden. Maar zelf wilde hij ook wel het een en ander weten.

Hij vroeg wie hij het best kon benaderen om iets over Feitsma's journalistieke relaties te weten te komen. Freek had Koos van der Laaken en zijn hoofdredacteur Ab Vrielink genoemd.

Toen het contact was verbroken had hij even peinzend naar de grijze lucht staan kijken.

Hij realiseerde zich dat het geen reclame zou zijn voor het in veler ogen eerbiedwaardige instituut De Dag als de even pikante als medogenloze moord op één van de eigen mensen met naam en toenaam gecoverd zou worden.

Hij belde met Dick Straathof en ze besloten voorlopig het bericht te anonimiseren. Anderhalf uur en driehonderdzes woorden later e-mailde hij het naar de krant.

Op maandag was het nog steeds geanonimiseerd. Maar ook gereduceerd tot amper vijftig woorden.

Voor Maartje Wester was het weekend vreselijk.

Na een doorwaakte nacht had ze om zeven uur 's morgens al met Friso's ouders gebeld.

Ze had voorzichtig gepeild wat de Amsterdamse politie ze al had verteld en besloten die kennelijk nogal gekuiste versie van de gebeurtenissen van die nacht zelf niet nader in te kleuren. Ze zouden er uiteindelijk toch wel achterkomen en Maartje voelde zich absoluut niet geroepen het voortouw te nemen bij de ontluistering van hun zoon.

Hun zoon. En haar geliefde. Als daar tenminste nog sprake van was geweest, dacht ze bitter.

Hun relatie, zo realiseerde ze zich voor de zoveelste keer, had op zijn allerlaatste benen gelopen.

Ze hadden inmiddels ruim twee jaar met elkaar opgetrokken.

Maartje had Friso voor het eerst ontmoet in het restaurant van het Van Gogh Museum. Daar werkte ze toen als assistent van een van de conservators. Ze had er op een doordeweekse dag in augustus geluncht met een journaliste van de kunstredactie van De Dag. Het gesprek was over de komende tentoonstelling van John Everett Millais gegaan. Zijzelf was bij de voorbereiding daarvan betrokken en de redactrice had er een artikel over willen schrijven.

Friso was binnen komen lopen en had zijn collega opgemerkt. Hij was, zonder daarvoor toestemming te vragen, aangeschoven en had tot zichtbare ergernis van haar gaste blijk gegeven van een meer dan gemiddelde kennis van de Prerafaëlieten.

Maartje had zich stilletjes vermaakt om de machtsstrijd die zich tussen de twee collega's ontwikkelde en die geëindigd was met het nogal geïrriteerde vroegtijdige afscheid van de vrouw.

Toen ze Friso vroeg of het zijn gewoonte was het gras voor

andermans voeten weg te maaïen had hij even gedaan of zijn neus bloedde en vervolgens gezegd dat hij het gras voor háár voeten zelfs op zou vréten als zij daarom vroeg.

Dat was op zich nog niet voldoende geweest om haar in te palmen, maar het feit dat hij zijn eigen woorden kennelijk zo vrijpostig had gevonden dat hij er even van moest blozen, had dat ruimschoots gecompenseerd.

‘s Avonds hadden ze samen bij Luxembourg gegeten en de week erna bij l’Opera. Weer een week later had Maartje thuis op de Bloemgracht lamsvlees voor hem gestoofd en daarna waren ze rozig van de Bordeaux samen in haar twijfelaar beland.

Twee maanden later was Friso bij haar ingetrokken.

Daarmee was een even onstuimige als aangename fase in haar leven aangebroken.

Tot een week of drie geleden. Toen was het allemaal plotseling anders geworden.

Het was ermee begonnen dat hij haar ‘s avonds had laten zitten met een schaal spaghetti met ei en zalm en een speciaal voor de gelegenheid koud gezette fles witte Trebbiano.

Op zichzelf was dat nog daar aan toe, maar toen ze hem daar laat in de avond bij zijn thuiskomst op aansprak had hij laten doorschemeren dat hij haar niet vergeten was, maar domweg geen tijd had genomen haar even te bellen.

Die week had hij haar nòg tweemaal laten zitten. Bij zijn thuiskomst had hij elke keer naar drank geroken en eenmaal was de walm zo sterk dat ze voor geen goud bij hem in de auto zou zijn gekropen als dat aan de orde was geweest.

Vrijdagavond twee weken geleden was hij voor het eerst onaangekondigd een hele nacht weggebleven en toen Maartje de volgende dag om tekst en uitleg vroeg had hij een nonchalant wegwerpgebaar gemaakt. Daarna had hij nòg een keer elders geslapen en daarover had hij later evenmin gerept.

Of er een andere vrouw in het spel was wist ze niet honderd procent zeker, maar ze was inmiddels zover dat haar zou verbazen als het niet zo was. Gisteren had ze zich juist nog voorgenomen Friso daar in het weekend over te onderhouden en hem, als hij eromheen zou draaien, te verzoeken zijn biezen te pakken en zijn heil maar definitief bij zijn nieuwe geliefde te gaan zoeken.

Toen ze dat voornemen voor zichzelf had geformuleerd had Maartje zich tot haar schrik gerealiseerd dat ze er waarschijnlijk niet eens zo erg om zou malen als hij dat inderdaad zou doen.

En nu was het dus allemaal voorbij.

Op een andere manier dan verwacht weliswaar, maar daarom nog niet minder voorbij.

Integendeel.

Maartje wist eigenlijk niet goed wat ze moest voelen en evenmin wat ze moest doen.

Friso zou vroeg of laat begraven moeten worden, of misschien gecremeerd. Ze realiseerde zich dat ze er nooit over gesproken hadden wat zijn voorkeur had, dus iemand zou daarachter moeten zien te komen. En iemand zou ook het contact met de politie moeten onderhouden, of met het Openbaar Ministerie. En voor kaarten en een advertentie moeten zorgen. In De Dag natuurlijk. Dat was zijn krant tenslotte.

Zou zij dat allemaal moeten doen of was dat meer iets wat zijn ouders moesten opknappen? Of zijn broer of zijn zus, want ze wist dat hij die had.

Ze realiseerde zich dat ze verder eigenlijk zo goed als niets van zijn familie afwist. Ze hadden er natuurlijk weleens over gesproken, maar daar was het eigenlijk bij gebleven. Met haar eigen familie lag het anders. Friso had zelfs een keer zijn opwachting gemaakt bij haar ouders in Overveen en daar ook twee van haar broers en hun vrouwen ontmoet. Erg enthousiast had hij zich daar nooit over betoond en hij had ook nooit blijkgegeven van enige behoefte haar aan zijn eigen familie voor te stellen. Ze had geconcludeerd dat hij kennelijk geen familiemens was, veel minder althans dan zijzelf, en het daarbij gelaten.

Maartje zuchtte.

Eigenlijk had hun de tijd ontbroken om elkaar met betrekking tot triviale zaken als hun beider familieverhoudingen goed te leren kennen. Op het moment dat dergelijke aspecten van hun relatie aan de orde hadden moeten komen, was die eigenlijk al weer in staat van ontbinding geraakt.

Het beeld van zijn met een gitzwarte prostituee verstrengelde lijf drong zich voor de zoveelste maal weer aan haar op.

"Verdomme," zei ze, "klootzak die je bent."

Het telefoongesprek met Friso's ouders had haar een knallende koppijn opgeleverd.

Na twee aspirines te hebben ingenomen en vervolgens nog een uur doelloos in haar huis te hebben rond gehangen, besloot Maartje naar haar ouders te in Overveen te rijden, hoewel ze het eigenlijk niet kon verkroppen dat ze op emotioneel moeilijke momenten nog steeds haar toevlucht bij hen zocht.

De twee hadden gezien dat ze er beroerd aan toe was en Maartje haar verhaal laten doen zonder haar te onderbreken. Haar vader Joris had het er, toen ze haar hart had uitgestort, echter niet gemakkelijker op gemaakt.

"Ik hem altijd al een etterbak gevonden," concludeerde hij zonder omhaal van woorden.

Marleen, zijn vrouw, had hem beschuldigend aangekeken maar haar mond gehouden. Maartje had daaruit afgeleid dat ze het daar samen al eerder over hadden gehad en dat ze zijn mening, zonder het te willen zeggen, onderschreef.

Het had haar frustratie over de gebeurtenissen van die nacht op het kookpunt gebracht.

"Hoe lang heb je alles bij elkaar nou met hem gesproken?" beet ze haar vader woedend toe. "Een half uur? Drie kwartier? Vind je dat niet een beetje kort om hem voor etterbak uit te maken?"

Daarna was ze in tranen uitgebarsten.

Marleen was bij haar komen zitten om haar te troosten en Joris had er beschaamd het zwijgen toe gedaan.

"Wil je wat drinken," vroeg hij toen het schokschouderen wat minder werd.

Maartje keek hem met betraande ogen aan en knikte.

Hij stond op en liep naar de keuken. Even later kwam hij terug met een beslagen fles witte wijn en drie glazen.

"Een beetje vroeg nog," zei hij de fles omhoog houdend. "We zullen het maar op overmacht houden."

Hij schonk in en reikte zijn vrouw en dochter elk een glas aan.

"Sorry," zei hij. "Dat klonk zonet lomper dan ik bedoelde."

Ze dronken even zwijgend en het was Maartje die het eerst het woord weer nam.

"Je had gelijk," zei ze. "Hij wàs een etterbak."

"Nou zeg je het verdorie zèlf! Waarom doe je dat nou?" vroeg haar moeder verbaasd.

"Omdat hij volgens mij niet alleen maar met die hoer heeft geneukt, maar ook nog met een ander. En veel vaker."

Het was grof geformuleerd en haar ouders keken haar ontsteld aan. Maartje nam nog een slok wijn en vertelde hen van de langzame onttakeling van haar relatie met Friso.

"Het draaide er op uit dat hij de laatste weken een paar keer zomaar een nacht weg is gebleven en kwaad en arrogant reageerde toen ik hem daarvoor ter verantwoording riep," besloot ze.

Ze dronk haar glas leeg en schudde haar hoofd toen haar vader met een vragende blik de fles optilde.

"Ik wilde van hem af," zei ze woedend, "maar ik heb verdomme de tijd niet eens gekregen om hem dat te zeggen."

"Maar...", begon Marleen.

Maartje onderbrak haar echter.

"Die moord," zei ze resoluut, "die klopt niet. Die klopt helemaal niet. Het klopt sowieso al niet dat hij met een hoer naar een hotel ging. Dat paste volgens mij absoluut niet bij hem en hij kon zoiets trouwens niet eens betalen. En dat hij, dat zij, vermoord zijn, dat begrijp ik helemáál niet. Dat hoort bij de onderwereld, maar niet bij hem. Van geen kanten."

Ze keek haar moeder onzeker aan.

"Wat denk je," vroeg Marleen voorzichtig, "zou het kunnen zijn dat hij corrupt was?"

"Corrupt? Hoezo corrupt? Waarom vraag je dat"

"Nou ja, je weet waarschijnlijk wel ongeveer wat zijn salaris was. Gaf hij bijvoorbeeld niet meer geld uit dan hij verdiende. Je had het zelf over de onderwereld. Weet je zeker dat hij daar niet op de een of andere manier in verzeild is geraakt?"

"Maar hoe dan? Hij was journalist. Parlementair journalist. Wat moet een parlementair journalist met de onderwereld? Bedoel je dat hij misbruik maakte van zijn positie bij de krant? Ik geloof er niks van. Daar heb ik nooit iets van gemerkt."

"Maar zo'n hoer dan," zei Joris. "Je zei zelf al dat je denkt dat hij die zich niet kon veroorloven."

Maartje knikte mistroostig.

Ze stond op en liep naar het raam.

Achter in de tuin stond, goed zichtbaar achter de inmiddels bladloze kersenbomen, haar vaders atelier. Ze herinnerde zich de verbazing die de uitbundige bloei van de drie brede kruinen elk jaar in april weer bij haar had opgeroepen. En de melancholie ook die daar onafwendbaar telkens weer op volgde als de bloesem, vroeg in mei al, bruin kleurde en tenslotte van de takken losliet. Zelfs de met kersen volgeladen bomen boden dan maar een schrale troost.

Maartje overdacht de reacties van haar ouders. Ze begreep ze wel.

Die van haar vader sowieso. Hij had Friso een etterbak genoemd omdat hij de spagaat had aangevoeld waarin zij door de moord was geraakt en instinctief begrepen dat zij daar beter mee overweg zou kunnen als haar afschuw het van haar solidariteit zou winnen. Vandaar die trap na. Hij was vooral als reddingsboei bedoeld.

Haar moeder was bedachtzamer geweest maar had de vinger eigenlijk op een gevoeliger plek gelegd. De feiten leken haar gelijk te geven, want wat zou zo'n meisje wel niet kosten? Duizend euro voor een nacht misschien wel. Hoe kon hij zich dat veroorloven? En was het trouwens wel wel de enige keer geweest? Maartje was er tot nog toe van uitgegaan dat Friso een verhouding had gehad, maar het kon best anders zijn geweest. Want was het niet even goed denkbaar dat hij eerder ook al met haar of een collega van haar in de weer was geweest? Bijvoorbeeld in die nachten dat hij niet thuis was verschenen? Dat moest een vermogen hebben gekost.

Maar die moord, die dubbele moord. Stond die daar los van of had die alles met Friso's escapades te maken?

Ze wist het niet.

Ze draaide zich weer naar haar ouders om.

"Geef me toch nog maar een glas," zei ze.